

14, 72 ἀνεμνήσθη ὁ Πέτρος τὸ ῥῆμα. Ματθ. 16, 9 οὐδὲ μνημονεύετε τοὺς πέντε ἄρτους. Ἐπιστολ. Φιλιππ. 3, 14 τὰ ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος. (Πρβλ Wiener Gramm. 192—4 καὶ Δ. Μκυροφρύδην ἐν Δοκιμῇ 508). Παρὰ δὲ τοῖς Βυζαντινοῖς ὁ κύκλος τῆς αἰτίας. αὐξάνεται ἐπὶ μᾶλλον. Θεοφάν. 202, 27 τοὺς Αἰθίους ὡς πολεμίους ἐχρῶντο, 209, 3 πιστεύομεν τοὺς ὄρκους. Πορφυρογ. 74, 5 ὁ βασιλεὺς δηλοποιεῖ ἡμῶς, 208, 20 εἰπῆς τὸν βασιλέα (=τῷ βασιλεῖ), 211, 11 ὁ Δαυὶδ τὴν ἑαυτοῦ χώραν οὐκ ἐδόδου τὸν βασιλέα. Σπανν. 45 ἀρμόζει σε ἡ ταπεινώσις, 127 εἰπέ τοι ὅσα θέλεις... ῥὰ σ' ἔβη καὶ ἄλλο, 145 ῥὰ σε λείπει αἰσχύνῃ, 204 ῥὰ σε εὐχαριστοῦμεν, 206 οὕτω τοὺς ἀπεκρίθη, 214 μὴ τοὺς παρακούσης, 255 ἐδάρευσε τα τὸν Θεόν. Παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς ἄρα καὶ τὰ λέγειν, διδόναι, δαρεῖλαι, ἀρμόζειν, ἀποκρίσθαι, εὐχαριστεῖν κτλ. εἶχον τὸ ἔμμεσον ἀντικείμενον κατ' αἰτίαν. ἀντὶ κατὰ δοτ. Τοῦτο δὲ ἦτο, φαίνεται, τοῦ Κωνσταντινουπολιτικοῦ ιδιώματος ἴδιον, διότι ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Αἰγαίου Πελάγους ἀπὸ τοῦ 1000 μ. Χ., ὡς ἐξάγεται ἐκ γραπτῶν μνημείων, ἡ γεν. ἀντὶ τῆς πάλαι δοτικῆς ἐξέφραζε τὸ ἔμμεσον ἀντικείμενον, ῥὰ τοῦ τὸ δώσης, εἶπερ τοῦ ἐπισκόπου. λέγει μου, λείπει σου πολὺ, ἀρέσει μου τὸ μῆλο, πιστεύω σου, χαρίζω σου, παίρω σου, ἔχω σου χάριν, μοῦ ἀποκρίνεται, δαρεῖω σου, πρέπει σου, σοῦ ταιριάζει, βοήθα μου, Παραγία μου, μοῦ φαίνεται, μοῦ πηγαίνει, ἀκλούθα μου (=ἀκολουθεῖ μου), μοῦ μοιάζει, μοῦ βάλει ψωμί, μοῦ κάνει δουλειὰ κτλ. καὶ ἀναγινώσκεις ἐν ἐγγράφοις καὶ ἀκούεις ἔτι καὶ νῦν ἔξω τοῦ Ἑλλησπόντου.

Μ. Ι. ΚΕΦΑΛΑΣ.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΡΩΣ

ὑπὸ Paul Bourget*.

Τοῦτο λοιπὸν ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα πῆς ἀφιλοκερδοῦς περιεργείας; Ἠγάπα τὴν ἐρωμένην τοῦ φίλου του! Ἐκείνη ὅμως; Ὅ,τι ἀνεξήγητον εἶχεν ἀνακαλύψει ἐκ τῆς πρώτης ἡμέρας ἐν τῷ χαρακτῆρι τῆς κ. δὲ Βέλδ καθίστα αὐτῷ τὴν διαγωγὴν αὐτῆς ἀνεξήγητον. Πλήθος ὑποθέσεων ἐβάρυνον τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, ὅταν ἐξελλθὼν τοῦ μεγάρου κατὰ τὴν παράδοξον ἐκείνην ἐσπέραν ἐπανήρχετο οἶκοι. Ἡ ἐσπέρα ἐκείνη ἀρξαμένη ἐν τῇ εὐγενεστέρῃ ἐκχύσει τρυφερότητος, ἐξακολουθήσασα ἐν διαχύσει αἰσθημάτων, ἐπερατοῦτο ἤδη ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τῆς ἀνησυχίας. Ὁ Ἡλίας ἦτο ἤδη ἐξηνητλημένος ἐκ τῶν πρῶτων τούτων διασκεδάσεων, ἐπομένως ὑπῆρχεν ἐν ἐκυτῷ δόσις τις

πικρίας καὶ δυσπιστίας ἡ ὁποία θ' ἀνῆρχετο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἅμα τῷ πρώτῳ ἰσχυρῷ κλονισμῷ οὕτω λοιπὸν τινὲς τῶν ὑπονοίων αὐτοῦ ἦσαν σκληραί. Ἠρξάτο νὰ σκέπτηται ἐὰν μὴ εἶχεν ἀπέμνηντι αὐτοῦ γυναῖκα διεφθαρμένην καὶ δεξιάν, ἡ ὁποία παρασκεύαζεν ἐαυτῇ νέον δεσμόν εἰς τὰ παραμονὰς τῆς διαλύσεως ἄλλου. Τὰ πάντα ὅμως διέψευδον τὴν ἀπιστίαν ταύτην ὑπόνοιαν, ἣν ἀπέρριψε περιφρονῶν ἑαυτὸν. Ἐλεγε τότε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἐὰν ἦτο εἰλικρινής, ἡγάπα ὅμως αὐτὸν μόνον ὡς φίλην, ἡ δὲ ἰδέα αὕτη ἐγένετο αὐτῷ πρόξενος ἡσυχίας καὶ ἄλγους, διότι ἐὰν διὰ τοῦ τρόπου τούτου καθυσύχραζεν ὡς φίλος τοῦ Γεράρδου, ἀφ' ἐτέρου ὅμως ἠκρωτηρίαζε τὰς μᾶλλον ἐπειγούσας ἀπαιτήσεις τοῦ πάθους του. Ὁ ἀγαπώμενος ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην ν' ἀνταγαπᾶται, ὡς, ἀνθρωπος μὴ φαργὼν ἐπὶ διήμερον ἔχει ἀνάγκην τεμαχίου ἄρτου. Ἡ Κλέρα δὲν εἶχε ψευσθῇ, ἀλλ' ὁ Λαυρέντιος δὲν ἦτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς κατὰστασιν νὰ ἐννοήσῃ τὴν πολὺπλοκον μὲν ἄνευ ὀπισθοβουλίας ὅμως ἐργασίαν τῆς συνειδήσεως ἐκείνης, δι' ἧς πολλαὶ τίμιαι γυναῖκες προσπαθοῦσι νὰ κρατήσωσι πλησίον αὐτῶν ἐκείνων, ὃν ἀγαπῶσι καὶ παρ' οὗ γινώσκουσιν ὅτι ἀνταγαπῶνται, χωρὶς ὅμως νὰ εὕρῃ κατάλληλον περίστασιν ὅπως ὁμιλήσῃ αὐταῖς περὶ ἔρωτος. «Ὅχι μὲ ἀγαπᾶ, εἰμαι βέβαιος», ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἡλίας ἀναμνησκόμενος τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ προσώπου τῆς Κλέρας ὅταν εἶδεν αὐτὸν κλαίοντα δι' ὅσα ὑπέφερεν... ἐκείνη... Εἰς ἐκάστην τῶν πεζοδρομιῶν τούτων τῶν σκέψεων αὐτοῦ ἀντιστοιχεῖ δις φθορὰς ἀποφάσεις. Ἀλλελοδιαδόχως δὲ ἔλαβεν διαφόρους ἀποφάσεις, οἷον, νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὴν ὁδὸν Βαλζάκ, νὰ ἐξηγηθῇ πρὸς τὸν Γεράρδον, νὰ προβάλῃ ἐρώτησιν ὀριστικὴν καὶ κατηγορηματικὴν εἰς τὴν Κλέραν. Ἐπὶ τέλους ἔλαβεν ἀπόφασιν τοιαύτην ὥστε καὶ ἡ συνειδήσις αὐτοῦ ἀπέναντι τοῦ φίλου του νὰ εἶναι ἀναπεπαυμένη, καὶ τὴν κυρίαν δὲ Βέλδ νὰ βλέπῃ, καὶ εἰς θέσιν νὰ διατελῇ ὅπως ἐξελέγχῃ τὰς ἀβεβαιότητάς αὐτοῦ ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων τῆς αἰνιγματώδους ταύτης γυναικός. Ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ συμμορφωθῇ κατὰ γράμμα πρὸς τὸ πρόγραμμα τῆς φιλίας, — ἄνευ ὀπισθολογισμοῦ —, ἣν μετὰ τοσαύτης ἀπεδέξατο συγκινήσεως, ἐπομένως ἐπὶ πολλὰς νέας ἐβδομάδας ἐκράτησε τὸν λόγον τοῦ ἀπεριγράπτου καὶ γλυκυτάτου δοκιμαζῶν εὐτυχίας, διότι ἡ καταφανὴς μεταβολὴ ἐν τῇ συμπεριφορᾷ τῆς Κλέρας πρὸς αὐτὸν ὑπῆρξε κατ' ἀρχὰς εὐδαιμονία ἀρκούσα αὐτῷ τελείως. Εἴτα ἡ εὐδαιμονία ἐκείνη ἠλαττώθη βαθμὴδὸν καταλιπούσα τὴν θέσιν εἰς βαθείας συνταράξεις. Κατὰ πρῶτον ἡ ζηλοτυπία ἐδηξέ τὸ ἀσθενὲς μέρος τῆς φαντασίας αὐτοῦ — ζηλοτοπία πηγάζουσα ἐκ μόνης τῆς παρουσίας τοῦ Γεράρδου. Οὐχὶ διότι οὗτος, ποιούμενος χρῆσιν τῶν δικαιομάτων αὐτοῦ, ἐξεδήλωσε τὴν ἡλαχίστην δυσαρέσκειαν ἐπὶ τῇ στενότητι τῶν σχέσεων τοῦ Ἡλίας καὶ τῆς Κλέρας. Ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἦτο

(*) Ἴδε ἀριθ. 6, σελ. 107—109.

τόσον ἀδιάφορος, ὥστε μισάνθρωπος τις παρατηρη-
τῆς θὰ ἀπέδιδε τὴν συμπεριφορὰν αὐτοῦ εἰς σιωπη-
ρὰν συνεννοχίαν. Ὁ Ἥλιος ὅμως ἡσθάνετο ὅλως τού-
ναντίον. Ἦδη εἶχεν ἀκούσαν γυνῶσιν τῶν παραδόξων
σχέσεων τῶν δύο ἐκείνων ὄντων, ὥστε ἐγίνωσκε κα-
λῶς τὰ αἰσθήματα τοῦ φίλου του. Ἐν τῇ σχέσει αὐ-
τοῦ πρὸς τὴν κ. δὲ Βέλδ ὁ Γεράρδος διετέλει ἐν τῷ
σημείῳ ἐκείνῳ ἐν ᾧ ἄνθρωπος σεβόμενος ἑαυτὸν μέ-
νει ἐκ κατήκοντος ἀφοσιωμένος εἰς γυναῖκα τὴν ὁ-
ποῖαν ἠθικῶς κατέστρεψεν ἐξ ὁλοκλήρου. Ἐνῶ ἐν
ταῖς κρίσεσι τοιαύτης φύσεως, οἱ ἀναποφάσιστοι καὶ
ἀσθενεῖς χαρακτῆρες ἄνθρωποι — ὡς ὁ Ἀδόλφος τοῦ
Βενιαμὴν Κωνσταντῆς, ἐκδικοῦνται ἐπὶ τῆς ἐρωμένης
αὐτῶν, βασανίζοντες αὐτὴν ἐπὶ τῇ πρὸς αὐτοὺς πί-
στει, ὁ ἀνδρικός χαρακτῆρ τοῦ Γεράρδου ἐξεδηλοῦτο
διὰ συμπεριφορᾶς, ἱπποτικῆς. Ἐθεώρει ὡς ἔργον τι-
μῆς νὰ περιβάλλῃ τὴν Κλάραν δι' ὅλου τοῦ σεβασ-
μοῦ αὐτοῦ, τὴν ἐλαχίστην δὲ κατ' αὐτῆς ὑπόνοιαν
θὰ ἐθεώρει ὡς ἀτομικὴν ὑβρίν. Ὁ Ἥλιος ὅμως δὲν
θὰ συνεχώρει ποσὶς τῷ Γεράρδῳ ἀμφιβολίαν ἐπὶ τοῖς
πρὸς τὴν Κλάραν αἰσθήμασιν αὐτοῦ, δὲν συνεχώρει
ἐν τούτοις αὐτῷ τὴν γενναιοφροσύνην του. Διὰ τῆς
παραδόξου ἐκείνης λογικῆς τῆς ἰδιαζούσης τοῖς ἐρω-
μένοις, ἐμίσει τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ φίλου του ὡς θὰ
ἐμίσει καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν δυσπιστίαν του. Διότι ἐν
ἀμφοτέραις ταῖς περιπτώσεσιν ἐπεβόλλετο αὐτῷ ἡ
πάντοτε ἀλγεινὴ βεβαιότης τῆς ἰσχύος τοῦ Γεράρδου
ἐπὶ τῆς Κλάρας. Κυρίως ὅμως διακροῦν βῆσανον ἐνέ-
σπειρεν αὐτῷ ἡ ταυμασία χάρις τῆς γυναικὸς ἐκεῖ-
νης. Χωρὶς νὰ συναισθάνηται τὴν ἐπὶ τῇ πράξει
ἀφροσύνην αὐτῆς, πεπειθυῖα δὲ ἐπὶ τὴν συνήκην
τῆς ἀμοιβαίας ἐκτιμῆσεως, ἣν συναμολόγησαν, ἄφισε
τὸν Ἥλιον νὰ λαμβάνῃ τὴν χεῖρα αὐτῆς καὶ τὴν
ἀσπάζεται ἐπὶ μακρόν. Ἐνίοτε, μετὰ χειρονομίας
ἀδελφῆς προσέψαυε τὴν κόμην τοῦ νεκροῦ ἀνδρός,
ὅταν δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ διεσταυροῦντο προσεμειδία αὐτῷ
ἐν συγκινήσει. Ἐλουεν, ἔπνιγεν αὐτὸν ἐν τῷ ἀρώ-
ματι, ὅπερ ὁλόκληρος ἀπέπνεεν, ὅταν δ' ἔβλεπεν αὐ-
τὴν προτείνουσιν πρὸς τὴν ἐστίναν τὸν πόδα φέροντα
μελαίναν μεταξωτὰς περικνημιδας ἐφ' ὧν ἦσαν ἐρ-
ραμμένα τρίχαπτα διὰ τῶν λεπτῶν τῶν ὁποίων ὅπῳ
διεφάνετο τὸ μέλαν τῶν τριχάπτων χρώμα, ἡ ὅταν,
κλίνουσα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω καθίστα κατα-
φανεστέραν τὴν ἐλαυστικὴν χάριν τοῦ κορμοῦ, ρίγος
περιέρρεεν αὐτόν. Ὁ ἔρως ὃν περιέκλειεν ἡ καρ-
διά του διεχέετο τότε εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Ὁ φυσικὸς
καὶ ὁ ἠθικὸς ἄνθρωπος τοσοῦτον εἶναι συνηνωμένοι
καὶ μεμιγμένοι ἐν ἡμῖν, ὥστε μεθ' ὅλας τὰς συμ-
φωνίας καὶ τὰς καλὰς καὶ ὑγιεῖς ιδέας, ὁ ἀγαπῶν
μῖαν γυναῖκα, ἣν αἰσθάνεται παροῦσαν καὶ ζῶσαν
ἐνώπιόν του, καταλαμβάνεται ἐπὶ τέλους ὑπὸ τοῦ
πυρετοῦ τῆς ἐπιθυμίας. Τότε ἀγρία λάμψις λάμπει
ἐν τῷ ὄμματι ἐκείνου, ὅστις ὠρκίσθη νὰ μὴ εἶναι
ἢ φίλος, ἐν ᾧ ἐν τῷ ὄμματι τῆς φίλης τρέμει φῶς
αἰκτου καὶ φόβου.

Φόβου; Τίνος φόβου; Ἀ! ἐφοβεῖτο ἡ Κλάρα τὸν

Λαυρέντιον, ἐφοβεῖτο ἑαυτήν, ἐφοβεῖτο τὸ παρελθόν
καὶ τὸ μέλλον, ὥστε ἐφοβεῖτο τὸ πᾶν. Νέα μεταβολὴ
ἐπεγένετο ἐν τῇ συμπεριφορᾷ αὐτῆς, ἣν ὁ πτωχὸς
Ἥλιος, διατελὼν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν φαντασιοπληξιῶν
ἀτάκτων ἔρωτος ἀβεβαίου, ἀπέδιδε σήμερον ἀδίκως
εἰς ἐκνευρισμὸν καρδίας, αὐριοι εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ
Γεράρδου καὶ τὴν ἐπιούσαν εἰς πάθος καταπνιγὲν.
Ὅταν νῦν ὁ δυστυχὴς νεκρὸς ἀνὴρ ἐπαρουσιάζετο εἰς
τὸ σιωπηρὸν μέγαρον τῆς ὁδοῦ Βαλζάκ, ἔφερεν ἐπὶ
τοῦ προσώπου τὰ στίγματα ἐκεῖνα τῆς ἐσωτερικῆς
πάλης, ἅπερ εἰσὶ καταφανῆ εἰς τὰ ὅμματα τῆς τρυ-
φερᾶς καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς ἀναγνωρίζουσας γυναικός.
Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὰ δύο ἐκεῖνα ὄντα ἡσθάν-
οντο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὅτι ἐξήγησιν τις ἦτο
ἀναγκαῖα, καὶ ὅμως ἀμφοτέρω ἐφαίνοντο φεύγοντα
αὐτὴν. Θὰ ἐνόμιζέ τις καὶ ὅτι ἕνεκα λόγων διαφορῶν
ἀμφοτέρω ἐφοβοῦντο τὸ τέλος τῆς ἀγωνίας ἐκείνης.
Ἐν τούτοις πολλάκις ὁ Ἥλιος ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ,
ἀλλ' ἡ ἄρωνος παρὰ κλησιν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Κλά-
ρας ἀνέκοπτεν αὐτόν. Πολλάκις ἐπίσης, — καὶ τοῦτο
ἦν μίαν ἔτι προσθήκη εἰς τὴν συνήθη αὐτῷ βῆσανον,
— συνέβη αὐτῷ νὰ ἔλθῃ κατὰ τὴν συνήθη ὥραν καὶ
νὰ εὔρῃ τὴν θύραν κεκλεισμένην. Ἦδη, ἡ κ. δὲ Βέλδ
ἐξήρχετο μετὰ μεσημβρίαν. . . Καὶ ποῦ μετέβαινε;
Κατόπιν ἐκάστης τῶν ἀπουσιῶν τούτων, ὁ νεκρὸς
ἀνὴρ, ὅταν ἐπλησίαζε πρὸς αὐτὴν ἡσθάνετο εἰδὸς τι
μελαγχολικῆς καὶ ἡδέας σταθερότητος, ἥτις προῦ-
ξέει αὐτῷ ἀνησυχίαν, διότι ἡσθάνετο ὡσεὶ ὠθοῦμε-
νος μακρὰν ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ προσώπου
ἐν γένει, ἐν οἷς ἀνεγίνωσκε σκέψιν μὴ ἀφορώσαν εἰς
αὐτόν. Τίς ἦν ἡ σκέψις ἐκείνη; Δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ
εἴπῃ· ἀκριβῶς τὴν ἐσπέραν ἡμέρας τινὸς καθ' ἣν ἀπὸ
τῆς πέμπτης ὥρας εἶχεν ἔλθει χωρὶς νὰ εὔρῃ τὴν
Κλάραν, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ
ἀνακραζέῃ, μετὰ τὰς πρώτας λέξεις τῆς συνδια-
λέξεως: «Πόσον μὲ κατεστήσατε σήμερον δυστυχῆ!..»
Ἦσαν ἔτι μόνον καὶ εὐρίσκοντο ἐν τῇ αὐτῇ μικρᾷ
κυανῇ αἰθούσῃ, καὶ τὸ παράθυρον ἦτο ἡμιανοικτόν.
Ἡ μαρμαρυγὴ τῶν ἄστρων νυκτὸς ἐαρινῆς ἀπετέλει
ἐξάισιον θέαμα ἐν τῷ οὐρανῷ, τὸ δὲ ἄρωμα τοῦ ἀν-
θοῦντος λιρῦου ἐν τῷ κήπῳ ἀνῆρχετο μέχρι τῆς αἰ-
θούσης. Ὑπάρχουσι στιγμαὶ τρυφερᾶς εὐδαιμονίας
παντὸς εἶδους, καθ' ἃς τὸ παράπονον ἀνέρχεται εἰς
τὸ ἄκρον τῶν χειλέων, ὡς τὰ δάκρυα εἰς τὰ ἄκρα
τῶν βλεφάρων. Ἐνῶ ὁ Λαυρέντιος ἐπρόφερε τὴν
ἐκφρασιν δι' ἣς ἐξέφραζεν ἐν μέρει παράπονον, ἡ Κλά-
ρα ἔστατο ὀρθὴ παρὰ τὸ παράθυρον καὶ δὲν ἀπήντη-
σεν. Ἡ σιγὴ ἐκείνη ἐπύκνυνε τὸν Ἥλιον, ὅστις ἐξη-
κολούθησεν. «Καὶ νὰ ἦτο μόνον σήμερον! . . ἄλλ' ἐγὼ
ὑποφέρω καθ' ἐκάστην ἡμέραν, κατὰ πᾶσαν ὥραν δι' ὅ-
μας. . . Καὶ θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι οὐδὲ καὶ τὸ ὑποπτεύε-
τε. . . Δὲν βλέπετε ὅτι δὲν ἀντέχω πλέον; Πράγμα-
τι δὲν τὸ βλέπετε τοῦτο;» Ὁμίλει ἐν ὅλῳ τῷ ἐγωῖ-
σμῷ ὀργῆς ἐκ κόπου προσελθούσης, ἡ φωνὴ αὐτοῦ εἶ-
χεν ἀποδῆ τραχεῖα καὶ ἐν ὅλῳ τῷ προσώπῳ αὐτοῦ
ἐπεφάνετο ἡ ἐπιθετικὴ ἐκείνη ὀργὴ ἡ ὁποία ὥτε

τὸν ἄνθρωπον ὅταν ἀγαπᾷ πολύ, νὰ βρασνίξῃ τὴν γυναῖκα, ἣν ἀγαπᾷ, εἰς τρόπον ὥστε, τοῦλάχιστον, νὰ μὴ εἶναι μόνος ὁ ὑποφέρων. Ἡ Κλέρα ἠτένισεν αὐτῷ μετ' ἐκτάκτου ἀπελπισίας, διαζωγραφουμένης ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς καὶ εἶπεν ὥσπερ ὁμιλοῦσα πρὸς ἑαυτήν: «Ἐπρεπε καὶ αὕτῃ ἡ στιγμή νὰ ἔλθῃ.

— Θέλετε τώρα νὰ λάβῃτε θέσιν θύματος; ἤκολούθησεν ὁ Ἥλιος ἐκτὸς ἑαυτοῦ. . . Ἄλλ' ἀπαντήσατέ μοι λοιπόν. . . Διαπράττετε δικαιοσύνην ἐπιβήλουσά μοι τὴν βόσκανον ταύτην; Καὶ ὅμως ἡξούρετε καλῶς ὅτι σᾶς ἀγαπῶ, μὴ ἀρνῆσθε, τὸ ἡξούρετε. . . Λοιπόν! ἐάν σεῖς δὲν μὲ ἀγαπᾶτε, τοῦλάχιστον εἰπατέ μοι το, διὰ νὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ φύγω μακρὰν ὑμῶν. . . Μὴ μ' ἀφίνετε εἰς τὴν βόσκανον αὐτὴν τῆς ἀγωνίας, τῆς ἀβεβαιότητος. . . Διατί μ' ἐκρατήσατε πλησίον ὑμῶν, διατί μοι παρέσχετε τοσαῦτα δείγματα συμπαθείας, ἐάν πράγματι δὲν ἤμην δι' ὑμᾶς τίποτε. . . ἐπὶ τέλους τί θέλετε ἐξ ἐμοῦ;

— Μοὶ ὑποσχέθητε νὰ εἰσθε φίλος μου, εἶπεν ἀπλῶς καὶ ἀπὸ δευτερολέπτου εἰς δευτερολέπτον ὥχρια, ἡ ἀναπνοὴ αὐτῆς καθίστατο ταχύτερα, τὰ δὲ βλέφαρα ἐκινούντο ταχέως ἐνῶ ἡ ἴρις τοῦ ὀφθαλμοῦ ἠνοιέτο ὑπερμέτρως. Ἦτο λίαν τετραγμένη. . . καὶ ὠραιότατη! Ὁ δὲ Λαυρέντιος ἐξηκολούθει: «Ναί, ὑπεσχέθην, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζα τὴν καρδίαν μου. . . Ἄ! ἐάν ἔχετε περὶ ἐμοῦ καλὴν τινα ιδέαν εἶπατε αὐτό. . . Ὅχι! μὴ φοβῆσθε, ὁμιλήσατε ἐλευθέρως, ὥς πράττω τοῦτο ἐγώ. Παρατηρήσατέ με, βλέπετε ὅτι σᾶς ὁμιλῶ μεθ' ὅλης τῆς ἐν ἐμοὶ εὐλικρινείας. . . πράττετε καὶ ὑμεῖς τὸ αὐτό. . .» Καὶ ἔσυρεν αὐτὴν πρὸς ἑαυτὸν διὰ χειρονομίας πάθος δηλούσης, ἐκείνης μὴ ἀμυνομένης, μόνον δὲ ἡ κεφαλὴ αὐτῆς, ὥσπερ βεβαρυμένη ὑπὸ ἰσχυρᾶς συγκινήσεως ἔκυπτε μικρόν. Ἦτο τόσο πλῆσιον αὐτοῦ, ὥστε ἀνέπνεε τὸ λεπτὸν ἄρωμα, ὅπερ ἀπεπνέετο ἐκ τῆς κόμης αὐτῆς. Ἐλαβεν ἐκεῖνος διὰ τῶν δύο χειρῶν αὐτοῦ τὴν τρέμουσαν ἐκείνην κεφαλὴν καὶ ἐπὶ τῆς ἄκρας αὐτῆς, παρὰ τὸ ἡδυπαθὲς μέρος τῶν μηνίγγων ἐναπέθεσεν ἀσπασμόν. Ἦτο ὥσπερ ἰδανικὸς ἀσπασμός, μόνον τὰ χεῖλη ἤγγισαν καὶ ὅμως ἐξέβηκε μικρὰν κραυγὴν ἐκείνη καὶ διέφυγεν ὥσπερ ἐπληγώθη, ἀπωθούσα δ' αὐτὸν διὰ τῶν προεταμμένων βραχιόνων αὐτῆς ἐν χειρονομίᾳ φορτικῇ ἐκφραζούσῃ ἔλεγεν: «Ἀλλὰ δὲν αἰσθάνεσθε λοιπόν τίποτε, δὲν ἐννοεῖτε τίποτε καὶ συμπεριφέρεσθε πρὸς ἐμὲ τοιοῦτοτρόπως;» Καὶ αἱ λέξεις ἐκόπησαν ἐν ταῖς χειλέοις αὐτῆς, ἐκεῖνος δὲ ἡδυνήθη ν' ἀναγνώσῃ, ὥσπερ ἐπὶ ἀνοικτοῦ βιβλίου, τὴν ἀγανάκτησιν τῆς ὑπερηφάνου γυναικὸς δι' ἣν πᾶσα ἔκφρασις ἐπιθυμίας ἀπρεποῦς ἐκ τρίτου εἶναι προσβολὴ ἀνυπόφορος, δι' αἰφνιδίας δὲ μετατροπῆς τῶν αἰσθημάτων τῆς καρδίας του, ἥρξατο δοκιμάζων τὴν μεγίστην θλίψιν τοῦ πασιφανοῦς πόνου, ὃν προῦξεν αὐτῇ, ἐνῶ ταῦτο χρόνως ἐνόμισεν ὅτι θὰ τὴν ἔχανε διὰ παντός. . . «Συγχωρήσατέ μοι, συγχωρήσατέ μοι. . .» ἀνέκραξεν ὡς παῖς, καὶ κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας ὅπου ἥρξατο κλαίων καὶ καταλαμβανόμενος ὑπὸ λυγμῶν, οὓς γνωρίζουσι

μόνον οἱ ἄνθρωποι, οὓς ὁ νευρικός διοργανισμὸς καθιστᾷ σχεδὸν ὁμοίους ταῖς γυναῖξιν ὡς ἐκ τοῦ αἰφνιδίου τῶν ἐντυπώσεων. Ἐκείνη ὅμως, τῇ φορᾷ ταύτῃ θωπευτικῶς καὶ πλησιέσασα πρὸς αὐτόν: «Δὲν πταίετε σεῖς, Ἥλιε, εἶπεν, εἶχον σχηματίσει σχέδιον ἀπραγματοποίητον. . .» Καὶ ἴστατο ἐκεῖ, ὀρθὴ πρὸ αὐτοῦ λευκότερα τῶν τριχάπτων τῆς ἐσπερινῆς αὐτῆς ἐσθῆτος, ἣν τόσον ἡγάπα καὶ διὰ τῶν σοβαρῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν, οὔτινες ἦσαν τόσον μέλανεες, ὥστε σχεδὸν ἀπέβαινον τρομακτικοὶ ἐν τῷ ὠχροτάτῳ ἐκείνῳ προσώπῳ παρατῆρει αὐτόν. Ἐφαίνετο ἥσυχος, διὰ τῶν δύο αὐτῆς χειρῶν ἐκράτει τὰς δύο χεῖρας τοῦ νεαροῦ ἀνδρός, μαχητικὸς δὲ ἀνεξήγητος τρυφερότητος καὶ ἀγάπης ἀταράχως κατεκυρίευσεν αὐτόν. Ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ προσμειδίῃ αὐτῇ. . . Ἐπὶ πόσον ἔμειναν οὕτως ἀμφοτέρω ἐν τῇ στάσει ἐκείνῃ, ἡ ὁποία καθίστα αὐτοὺς ὁμοίους πρὸς σύμπλεγμα ἀδελφῆς μεγαλειτέρως παρηγορούσης ἀδελφὸν νεώτερον; — Καὶ ἐκεῖνοι ἠγνόουν. . . Πρῶτῃ ἐκείνη διέκοψε τὴν ἐκστασιν ἐκείνην λέγουσα αὐτῷ διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης: «Δὲν εἶμαι καλὰ. . . αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν καταβεβλημένην εἰς ἄκρον, πρέπει νὰ μ' ἀφίσετε μόνην, Ἥλιε. . . Ὑπακούσατέ με ἐάν ἐπιθυμῇτε νὰ μοὶ φανῇτε ἀρεστός. . .» Καὶ ἐκεῖνος ὑπήκουσεν. Ἠγέρθη, ἀπεχαιρέτησεν αὐτὴν ὡς κατὰ τὰς λοιπὰς ἐσπέρας. «Ἐς αὖριον,» εἶπεν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας εὐρισκόμενος. Ἐκείνη ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἔκαμε χειρονομίαν.—Πόσον συχνὰ θὰ ἔβλεπε τὴν εἰκόνα ἐκείνην καθ' ὕπνου.

(Ἀκολουθεῖ).

Α. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἑταιρεία τῶν Μεσαιωνικῶν ἐρευνῶν.

Τὴν κυριακὴν, 29 νοεμβρίου, ἐγένετο ἡ τακτικὴ συνεδρία τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Τμήματος, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ προέδρου αὐτοῦ κ. Γ. Π. Βεγλερῆ, μετὰ δὲ ταῦτα τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς ἐταιρείας κ. Α. Τουργούτη, ἱατροῦ.

Τὸ πρῶτον ἀνάγνωσμα ἦν εἰδός τι διαθήκης ἢ Ὑποτύπωσης, ἀποσταλείσης ἐξ Ἀγίου Ὁρους τοῦ ἐκεῖσε τακτικοῦ μέλους ὁσιολογ. μοναχοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Λαυριώτου. Τὴν Ὑποτύπωσιν ἔγραψε τῷ 1240 Ματθαῖος μοναχὸς ὁ Περδικάρης, ἡγούμενος τῆς ἰδίας (οἰκογενειακῆς) αὐτοῦ μονῆς τῆς Ἀγίας Τριάδος, κειμένης «ἀνατολικῶς τῆς ἐνταῦθα Ἑβραΐδος». Μετὰ τινὰς παρατηρήσεις πεφασίσθη νὰ ζητηθῶσι πλείονες πληροφορίες περὶ τοῦ χειρογράφου, ἐξ οὗ ἀντεγράφη ἡ Ὑποτύπωσις καὶ τινων ὁμοίας φύσεως ἐγγράφων, ὅπως ἡ συζήτησις ἔχῃ ὑπ' ὄψιν αὐτῆς οὐχ ἰσχυρὰ σημεῖα.

Ἀκολουθῶς ἀνεκοινώθησαν πέντε γνωμοδοτήσεις ἑγγράφοι περὶ τῶν ἁγιασμάτων ὡς ὁδηγῶν εἰς ἀνεύρεσιν ἀρχαίων ναῶν, αἱ τῶν κκ. Ι. Μηλιοπούλου, Η. Ἀλεξανδρίδου, Ε.